

Arrest

nr. 310 528 van 26 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GOYVAERTS
Kasteelpleinstraat 79
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. GOYVAERTS, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 30 juni 2021 in Marokko in het huwelijk met een Duitse man.

1.2. Verzoekster dient op 19 juli 2021 bij de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, een aanvraag in voor een visum type C (kort verblijf). Het gevraagde visum wordt haar toegestaan en verzoekster betreedt op 3 oktober 2021 het Belgische grondgebied.

1.3. Op 31 december 2021 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 29 juli 2022 wordt zij in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.4. Bij vonnis van 9 mei 2023 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen de echtscheiding uit.

1.5. Bij schrijven van 8 juni 2023 wordt verzoekster ervan in kennis gesteld dat een onderzoek wordt gevoerd naar het al dan niet behouden van haar verblijfsrecht, gelet op haar echtscheiding. Zij wordt verzocht binnen

de 30 dagen bewijzen voor te leggen van haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen, een recent OCMW-attest, desgevallend het bewijs dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt, met name dat zij slachtoffer was van geweld tijdens het huwelijk, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek en bewijzen van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit schrijven wordt verzoekster op 19 juni 2023 ter kennis gebracht. Op 29 juni 2023 maakt zij verschillende bewijzen over aan het bestuur.

1.6. Op 12 oktober 2023 beslist de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 31.12.2021 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 29.07.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met de Duitser [B.K.] [...], met wie zij zich vestigde.

Op 09.05.2023 werd de echtscheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon uitgesproken.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen dient zij overeenkomstig artikel 62, §1 van de wet van 15.12.1980 in kennis te worden gesteld van het voornemen van de administratie om haar verblijfsrecht te beëindigen en moet zij de kans krijgen om relevante elementen aan te reiken die een dergelijke beslissing kunnen beïnvloeden of verhinderen. Mevrouw werd op 08.06.2023 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 19.06.2023. Daarop legde zij de volgende documenten voor:

- Kopie paspoort*
- Loonbrieven maart tot juni 2023*
- Verblijfsattest vluchthuis Mechelen*
- Attest ontvangen leefloon*
- Attest van klachtneerlegging met verhoor*
- Arbeidsovereenkomsten*
- Inschrijving lessen Nederlands*
- Attest van aanmelding AGII + inburgeringscontract*
- Brief advocaat*
- Ongedateerde foto's waarop verwondingen op de hals en het aangezicht van een niet nader te identificeren persoon kunnen worden waargenomen*
- Verblijfsattest VZW Open Deur*
- Verklaring geen uitkering OCMW Mechelen*
- Huurovereenkomst*
- Factuur Solidaris + bijhorende betaling*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 14.07.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Betrokkene trad op 30.06.2021 in het huwelijk met de referentiepersoon. Zij diende op basis van dit huwelijk haar verblijfsaanvraag in. Op 09.05.2023 sprak de familierechtbank van Antwerpen de echtscheiding uit. Het huwelijk heeft dus geenszins drie jaar geduurd. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderings-gronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de Vreemdelingenwet te bevinden. Ter bewijs maakt zij een attest van klachtneerlegging met bijhorend verhoor, ongedateerde foto's en verblijfsattesten bij twee verschillende vluchthuizen. Haar advocaat licht de beweerde situatie toe in haar schrijven van 14.07.2023. Echter zijn deze stukken onvoldoende om het aangehaalde intra-familiaal geweld aan te tonen. Het verhoor betreft een eenzijdige verklaring uitgaande van betrokkene maar wordt niet gestaafd aan de hand van enig attest uitgaande van een objectieve derde zoals een arts, een psycholoog, een politiebeambte, een maatschappelijk werker, ... Zij stelt gedurende één jaar meermaals door haar echtgenoot te zijn geslagen en bedreigd met de dood. Ze zou tal van foto's van haar verwondingen hebben genomen, maar die foto's zouden zijn gewist door haar toenmalige echtgenoot. Die beweringen kunnen echter niet worden geverifieerd.

Klaarblijkelijk werden ook niet alle foto's gewist, nu toch een viertal foto's werden overgemaakt. Het betreft vier foto's van dezelfde verwondingen aan de hals en het aangezicht van een vrouw, genomen vanuit een verschillende hoek. Het ontbeert die foto's echter aan enige datum. Ook de persoon die op die foto's staat afgebeeld kan niet worden geïdentificeerd. Er wordt geen enkel stuk uitgaande van een arts overgemaakt die de afgebeelde verwondingen kan linken aan het beweerde geweld.

Ook het feit dat mevrouw in twee vluchthuizen verbleef volstaat niet om het beweerde partnergeweld te staven. Er is enkel bekend dat zij er verbleven heeft, doch niet wat de context van haar verblijf was. Zo is het volstrekt mogelijk dat mevrouw eenzijdig aangaf slachtoffer te zijn van partnergeweld en haar daarom een toevluchtsoord werd geboden bij wijze van preventieve maatregel, zonder dat er verder naar meer toelichting om de situatie werd gevraagd; of dat mevrouw een verblijfplaats werd geboden nu zij de gezinswoning had verlaten en geen andere verblijfplaats had. Bovendien verliet mevrouw de gezinswoning op 18.11.2022. Pas op 25.11.2022 meldde ze zich aan bij het CAW-vluchthuis te Mechelen. Waar mevrouw tussen 18.11.2022 en 25.11.2022 heeft verbleven, blijkt niet uit het dossier. Pas een week nadat ze haar intrek nam in het vluchthuis, begaf ze zich naar de politie. Van iemand die beweert zich in een situatie van extreem en aanhoudend geweld te bevinden, die met de dood bedreigd te worden en geen familie heeft in België die voor haar opvang kan zorgen mag verwacht worden dat deze zich meteen na de feiten aanmeldt om de meest noodzakelijke hulp te krijgen of minstens de politie aanspreekt zodat ze er aldaar naar de nodige opvang en hulpverlening kan worden doorverwezen. Waarom heeft mevrouw nog een week gewacht? Waar / bij wie heeft zij die week verbleven? Het feitenverloop doet minstens enige twijfel rijzen over de waarachtigheid van betrokkenes verhaal zeker nu haar beweringen niet op een objectieve wijze worden gestaafd.

In het dossier kan niet worden vastgesteld dat zij zou zijn opgevolgd door een psycholoog of op één of andere wijze zou zijn begeleid om de door haar beweerde opgelopen trauma's te verwerken.

Beide ex-partners betichten mekaar van vreemdgaan. Mijnheer stelt dat mevrouw hem heeft bedrogen. Mevrouw stelt dat zij vermoedde dat mijnheer verkering had met andere vrouwen in de familie. Mijnheer zou geen betrekkingen hebben gehad met mevrouw maar keek wel naar pornografisch materiaal. Mijnheer meldde ons dat mevrouw haar gedrag helemaal veranderde nadat ze in België toekwam. Ze zou hem ook niet hebben gesteund nadat bij hem een zware ziekte werd vastgesteld (mijnheer overleed recent op 31.07.2023). Hij meende het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk.

Het echtscheidingsvonnis waarover wij in het dossier beschikken maakt geen melding van enige feiten van intrafamiliaal geweld. Er blijkt in het vonnis slechts dat de betrokkenen overeenkomstig artikel 1255, §1, lid 2 Ger.W. tweemaal hun vonnis tot echtscheiding hebben geuit. Het moge duidelijk zijn dat betrokkene en de referentiepersoon helemaal niet meer op dezelfde golflengte zaten. Het huwelijk is niet geworden wat ze hadden gehoopt. Echter volgt hieruit niet dat de ene of andere echtgenoot het slachtoffer van geweld binnen het huwelijk zou zijn geweest.

Gelet op het voorgaande is het beweerde partnergeweld onvoldoende bewezen en toont betrokkene met de door haar overgemaakte stukken niet aan zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de wet te bevinden.

Aldus moet besloten worden dat zij aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de Vreemdelingenwet voldoet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er blijkt niet uit het dossier dat mevrouw thans nog door een arts of psycholoog zou worden opgevolgd ter behandeling van de gevolgen van het beweerd partnergeweld. Mevrouw is thans fit genoeg om te werken.

Zij verblijft sedert 30.10.2021 in België (binnenkomststempel), nu dus ongeveer twee jaar, wat, zeker gezin haar leeftijd (33 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gezien mevrouw nog niet zéér lang in België verblijft en zij bovendien gehuwd was met een Duitser van Marokkaanse origine (mijnheer is geboren in Marokko) is het niet onredelijk te stellen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval doet betrokkene zelf geen elementen gelden met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene stelt dat zij sedert zij de gezinswoning heeft verlaten werk heeft gemaakt van haar integratie in België. Blijkens de voorgelegde stukken kan vastgesteld worden dat zij tewerkgesteld is als huishoudhulp met dienstencheques. Wat zonder meer een positief element is. Die tewerkstelling heeft haar toegelaten om thans een woning te huren. Echter is mevrouw nog niet zeer lang aan de slag (sedert 13.03.2023). Daarvoor diende zij zich te beroepen op financiële steun van het OCMW. Het betreft geen leidinggevende functie, het inkomen dat mevrouw uit die tewerkstelling verkrijgt is relatief beperkt (variërend tussen 1.476,48 euro en 1.819,35 euro voor de periode april tot en met juni 2023).

Op socio-cultureel vlak toont mevrouw aan dat ze het inburgeringstraject heeft aangevat en zich ingeschreven heeft voor taallessen. Er blijkt echter nog niet dat ze de lessen succesvol heeft afgerond. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Verder mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat mevrouw pas anderhalf jaar na haar aankomst werk is beginnen maken van haar integratie in België. Ze diende zich tot in maart nog te beroepen op financiële steun van het OCMW. Zelf schrijft zij dat toe aan haar ex-echtgenoot, die haar dat zou hebben belet, maar die beweringen worden wederom niet gestaafd aan de hand van objectief verifieerbare elementen.

Betrokkene stelt zelf geen familie te hebben in België. Ze heeft geen kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Ze is uit de echt gescheiden van de referentiepersoon. Deze laatste is inmiddels ook overleden. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon.

Gelet op de overgemaakte stukken en de bovenstaande overwegingen is het niet onredelijk te stellen dat de verankering van betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat ze het behoud van haar verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 44ter en 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De overheid moet bij het bepalen van het bevel om het grondgebied te verlaten een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dus dat het opleggen van een bevel moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

[...]

In de nacht van 18 op 19 november 2022 had verzoekster de gezinswoning verlaten onder begeleiding van de politiediensten. Immers diende verzoekster meer dan een jaar opzettelijke slagen en verwondingen te ondergaan vanwege dhr. [B.]. Verzoekster verklaarde hierover als volgt (stuk 5):

“Ik ging vaak met hem het gesprek aan over deze onderwerpen en ik werd hierdoor elke keer geslagen. Ik kan niet exact vertellen hoeveel keer ik geslagen werd. Maar ik kan het ook niet tellen omdat het bij elke

discussie was en wij hadden zeer veel discussie. Elke keer wanneer hij mij sloeg zei hij dat ik niet naar de politie kon gaan omdat hij dan zei dat ze mij terug naar Marokko zouden sturen aangezien ik hier ben door gezinshereniging met hem.”

Verzoekster werd dus niet enkel geslagen door dhr. [B.], maar hij zette haar ook onder druk door te stellen dat zij haar verblijfsrecht zou verliezen als zij naar de politie zou gaan. Verzoekster had bovendien ook geen vrienden of familieleden in België. Van dhr. [B.] mocht verzoekster ook niet werken of Nederlandse lessen volgen. Zij bevond zich dan ook in een uiterst kwetsbare positie.

Het feit dat zij nu effectief dreigt haar verblijfsrecht te verliezen, bevestigt alleen maar de gegronde angst van verzoekster.

[...]

Nadat zij de gezinswoning had verlaten met bijstand van de politie, is zij onmiddellijk naar de crisisopvang van het CAW gebracht. Zij heeft hier verbleven van 19 november 2022 tot en met 25 november 2022 (stuk 7). Voor de periode van 25 november 2022 tot en met 10 februari 2023 verbleef cliënte in het vluchthuis van Mechelen en waarna zij in het vluchthuis van Brussel verbleef tot 4 april 2023 (stuk 8 en 9).

In tegenstelling tot hetgeen verweerster beweert, heeft verzoekster sinds het verlaten van de gezinswoning voortdurend verbleven in crisisopvang en vluchthuizen. Zij heeft dus niet een week ‘ergens anders’ verbleven.

Aangezien verzoekster destijds de Nederlandse taal niet machtig was en bovendien zeer angstig was naar aanleiding van de feiten, heeft zij op aanraden van en onder begeleiding van het CAW op 2 december 2022 aangifte gedaan bij de politiediensten (stuk 5). Cliënte beschikt ook over foto’s van enkele van haar verwondingen (stuk 6). Ten onrechte stelt verweerster dat op deze foto’s niet zou kunnen blijken dat het effectief om verzoekster gaat.

Gelet op het overlijden van dhr. [B.] op 31 juli 2023 zal één en ander ook niet verder worden onderzocht door het Openbaar Ministerie.

Het loutere feit dat verzoekster akkoord zou zijn gegaan met de echtscheiding in de procedure voor de Familierechtbank doet hier uiteraard geen enkele afbreuk aan.

[...]

Bovendien heeft verzoekster, naar aanleiding van wat er allemaal gebeurd was, wel degelijk psychologische begeleiding bij Wijkgezondheidscentrum Wel en Wee en dit sinds december 2022 (stuk 10). Verzoekster gaat op regelmatige basis op consultatie.

[...]

Ten overvloede wenst verzoekster nog op te merken dat zij dhr. [B.] wel degelijk heeft gesteund tijdens diens ziekte. Verzoekster deed alles om hem te ondersteunen. Zij bezocht hem dagelijks in het ziekenhuis naar aanleiding van zijn operatie, verzorgde zijn wondes, maakte eten voor hem, knipte zijn haar en dergelijke. Verzoekster brengt in dit verband een aantal foto’s bij van deze periode waaruit dit wel degelijk blijkt (stuk 11).

[...]

Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar huwelijk met dhr. [B.] wel degelijk slachtoffer was van huiselijk geweld en dus zonder twijfel voldoet aan de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van verweerster houdt hier onvoldoende rekening mee waardoor de motivering van verweerster derhalve niet als afdoende kan worden beschouwd. Zodoende is de motiveringsplicht geschonden.

b) Door verweerster wordt onvoldoende rekening gehouden met de mate van integratie van verzoekster en het gebrek aan banden met haar herkomstland (schending zorgvuldigheidsbeginsel)

[...]

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

[...]

Dat verzoekster zich in een uiterst precare situatie bevond, neemt niet weg dat verzoekster sinds het verlaten van gezinswoning in november 2022 zich enorm heeft ingezet om te voorzien in haar eigen bestaansmiddelen.

Voor de periode van 19 november 2022 tot en met maart 2023 ontving verzoekster een leefloon van het OCMW (stuk 12).

Sinds 13 maart 2023 is verzoekster werkzaam als huishoudhulp. Voor de periode van 13 maart 2023 tot 10 april 2023 betrof dit een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (stuk 14). Echter, met ingang 11 april 2023 heeft verzoekster reeds een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur verkregen (stuk 15). Tot op heden is verzoekster werkzaam als huishoudhulp. Verzoekster voegt alle loonbrieven bij als stuk (stuk 16).

Door verweerster wordt hier op geen enkele manier rekening mee gehouden. Verweerster dient evenwel vast te stellen dat het wel degelijk positief is dat verzoekster een vaste werkbetrekking heeft, maar meent dat verzoekster nog niet zeer lang aan de slag is en ook geen leidinggevende functie heeft waardoor haar inkomen relatief beperkt is.

Niettegenstaande verzoekster alsdan de Nederlandse taal niet machtig was, is zij toch met hulp van het CAW onmiddellijk op zoek gegaan naar een werkbetrekking en waardoor zij op korte termijn aan de slag is gegaan. Dat het geen leidinggevende functie betreft en dat het inkomen van verzoekster hierdoor relatief beperkt is, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster huurt sinds 1 april 2023 ook een huis gelegen te 2800 Mechelen, Thaborstraat 17 (stuk 17). Dankzij haar werkbetrekking kon verzoekster ook het Vluchthuis verlaten en op zelfstandige basis een woning huren. Het inkomen van verzoekster is zeker voldoende om zelfstandig te kunnen wonen, niettegenstaande verweerster meent dat het inkomen eerder beperkt is.

Verzoekster heeft zich ook sinds 1 december 2022 aangesloten bij het ziekenfonds Solidaris (stuk 18).

Verzoekster toont aldus aan dat zij beschikt over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen om te voorzien in haar eigen levensonderhoud.

[...]

Op iets meer dan een jaar tijd heeft verzoekster minstens evenveel inspanningen geleverd om zich te integreren.

Zo had zij zich ingeschreven voor de lessen Nederlands tweede taal – richtgraad 1, waar zij vanaf 4 september 2023 is kunnen starten (gelet op de wachttijd) (stuk 19). Verzoekster is intussen geslaagd en is van start gegaan met het niveau 1.2. Ook is verzoekster volop bezig met het oefenen van haar Nederlands buiten deze lessen.

Sinds 1 juli 2023 volgde cliënte ook een inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie (stuk 20). Ook deze heeft zij met succes afgerond. Op de cursus 'normen en waarden van onze maatschappij' scoorde verzoekster 100/100 en op de cursus 'maatschappelijke oriëntatie' scoorde ze 96/100.

Vanaf 29 februari 2024 zal verzoekster ook aan de slag gaan als vrijwilliger bij Zorgbedrijf Rivierenland (Welzijnsvereniging) en dit al minstens tot 31 augustus 2024 (stuk 21). Verzoekster zal hierbij elke donderdagavond van 17u tot 19u vrijwilligerswerk doen.

Al deze elementen worden bevestigd door de Heer [T.D.], de trajectbegeleider van verzoekster, dewelke besluit als volgt (stuk 22):

“Kortom [K.] is een zeer gemotiveerd en verstandige vrouw, zij doet haar best om te integreren in onze maatschappij. Binnenkort zal zij ook het attest van inburgering krijgen.”

[...]

Verzoekster brengt in dit verband ook een aantal schriftelijke getuigenverklaringen bij van een aantal personen in haar directe omgeving (stuk 23):

“Als je mijn mening over [K.] vraagt dan antwoord ik met een liefdevolle warme vrouw die hard werkt en zeer leergierig is.

Ook haar wil om altijd te willen bijleren is iets dat ik nog niet van veel mensen heb gezien. Overdag is ze heel de dag aan het werken en 's avonds laat is ze dikwijls aan het studeren.

Ik herinner me nog hoe dikwijls ze me vroeg om te helpen bij haar lessen Nederlands. Dat is [K.], iemand die graag bijleer[t] en een hele goede vriendin is.

Ook is ze iemand die ontzettend benieuwd is om de Belgische cultuur en geschiedenis te leren kennen. Echt iemand die houdt van België.

Ze respecteert de regels en bovendien is ze ook iemand die altijd bereid is om te helpen en klaarstaat voor iedereen.”

“[K.] werkt reeds enige tijd bij ons als poetsdame via een dienstenbureau.

Wij ervaren haar als een punctuele, correcte en voldoende communicatieve vrouw.

Zij staat erop om telkens haar werk deftig af te ronden, ook al kost haar dit 5 min meer.

Wij zijn zeer tevreden over haar werk en ingesteldheid.”

“Dit is om te getuigen, dat als buurman van [K.O.], ik nooit las[t] van haar heb ondervonden.

Integendeel, zij was altijd heel vriendelijk en begroette mij steeds wanneer we elkaar tegenkwamen op straat. Ik sta op het punt om te verhuizen, maar tijdens het jaar dat ik haar buurman ben geweest, heb ik geen enkele klachten over haar. Zij was een goede buurvrouw.”

[...]

Voormelde feiten zijn meer dan voldoende elementen om aan te tonen dat verzoekster voldoet aan een Belgische modelburger en de eisen die de Belgische overheid vooropstelt en waarbij zij aantoonst dat zij zich zowel op economisch vlak als op sociocultureel vlak integreert in de maatschappij.

[...]

Echter wordt door verweerster geen rekening gehouden met de situatie van verzoekster, met name dat zij tijdens haar huwelijk met dhr. [B.] niet in de mogelijkheid was om te gaan werken, om Nederlands te leren, enzovoort. Verweerster verwijt verzoekster dat zij pas anderhalf jaar na haar aankomst in België werk is beginnen maken van haar integratie en stelt dat verzoekster haar situatie onvoldoende bewijst.

Echter dient te worden vastgesteld aan de hand van alle stukken die verzoekster bijbrengt, dat zij sinds het verlaten van de gezinswoning in november 2022, enorme inspanningen heeft geleverd en op zeer korte termijn, zonder dat zij de Nederlandse taal machtig was en zonder enige financiële middelen van zichzelf, ervoor heeft gezorgd dat zij zelfstandig kon zijn op economisch vlak en inspanningen heeft geleverd om zich in te burgeren in de maatschappij en dat zij hier bovendien in geslaagd is.

Verzoekster heeft geen banden meer met haar herkomstland Marokko, zij had daar geen werkbetrekking, geen eigendommen, enzovoort.

De beslissing om een einde te maken aan het verblijfsrecht van verzoekster is hierdoor uiterst onredelijk en zeer onzorgvuldig genomen door verweerster. Er is in casu minstens een duidelijke schending van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, dit in samenhang met het motiveringsbeginsel. [...]"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er gemotiveerd dat verzoekster op 29 juli 2022 een verblijfstitel verkreeg als echtgenote van een Duitse man, maar op 9 mei 2023 de echtscheiding werd uitgesproken. Verweerder wijst vervolgens op de stukken die verzoekster heeft voorgelegd in het kader van het horen inzake haar individuele situatie. Hij motiveert waarom volgens hem niet blijkt dat verzoekster valt onder een van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wat de gevallen in punten 1°, 2° en 3° van deze wetsbepaling betreft, stelt verweerder zo vast dat niet blijkt dat het huwelijk drie jaar heeft geduurd en er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Wat het geval in punt 4° van voormelde wetsbepaling betreft, gaat verweerder vervolgens uitbreiden op de door verzoekster voorgelegde stukken om aan te tonen dat zij tijdens haar huwelijk slachtoffer werd van huiselijk geweld door haar echtgenoot. Hij duidt heel concreet waarom volgens hem onvoldoende bewijs voorligt dat er effectief sprake was van huiselijk geweld tijdens het huwelijk. Ten slotte wordt gemotiveerd waarom op basis van de stukken van het administratief dossier en de stukken door verzoekster voorgelegd tijdens de uitoefening van het hoorrecht volgens verweerder evenmin blijkt dat er sprake is van redenen die verband houden met de elementen zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die verhinderen dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. In de bestreden beslissing werd verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat op 9 mei 2023 de echtscheiding tussen verzoekster en haar Duitse echtgenoot die zij vervoegde in België werd uitgesproken. Verzoekster betwist dit niet. Op zich kon verweerder dus oordelen dat verzoeksters situatie viel binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, tenzij verzoekster kon aantonen dat zij zich bevindt in een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verder diende verweerder bij het nemen van een beslissing om het verblijf te beëindigen op deze grond rekening te houden met de elementen van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekster betwist hierbij niet dat zij – zoals ook wordt vereist in artikel 62, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bij schrijven van 8 juni 2023 ervan in kennis werd gesteld dat een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet behouden van haar verblijfsrecht, gelet op haar echtscheiding. Zij wordt verzocht binnen de 30 dagen bewijzen voor te leggen van haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen,

een recent OCMW-atteest, desgevallend het bewijs dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en bewijzen van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig § 1, derde lid van dit wetsartikel. Dit schrijven werd verzoekster op 19 juni 2023 ter kennis gebracht en op 29 juni 2023 maakte zij verschillende bewijzen over aan het bestuur. Verzoekster betwist op zich niet dat zij in antwoord op dit schrijven alle volgens haar nuttige gegevens en stukken kon aanbrengen waarmee volgens haar verweerder rekening diende te houden bij het nemen van een beslissing inzake haar verblijf en evenmin dat de bewijzen die zij op voormelde datum heeft voorgelegd correct worden weergegeven in de bestreden beslissing. Zij geeft niet aan dat enig stuk dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt onterecht niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Dit blijkt alleszins ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

2.7. In zoverre verzoekster zowel in haar verzoekschrift als kort voor de zitting verschillende bijkomende stukken ter beoordeling voorlegt aan de Raad om het onrechtmatig karakter van de bestreden beslissing aan te tonen, naast deze die zij voor het nemen de bestreden beslissing heeft overgemaakt aan het bestuur, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken toen het ze nam. Er blijkt niet dat de stukken die verzoekster voor het eerst naar voor bracht in de loop van de procedure voor de Raad het bestuur gekend waren of konden zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster kan daarom niet dienstig aanvoeren dat het bestuur met deze stukken of de hierin vervatte gegevens onterecht geen rekening hield bij het nemen van zijn beslissing. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de huidige beroepsprocedure voor de Raad worden aangevoerd en de Raad kan ze niet betrekken bij zijn wettigheidstoetsing. Op verzoeksters kritiek die steunt op deze stukken hoeft dan ook niet verder te worden ingegaan.

2.8. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet in het geval verzoekster niet van toepassing zijn, nu het huwelijk geen drie jaar heeft geduurd en er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Verzoekster geeft niet aan dit te betwisten.

2.9. Verzoekster betwist wel de beoordeling in de bestreden beslissing dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken onvoldoende kon aantonen dat zij tijdens haar huwelijk slachtoffer werd van huiselijk geweld en zodoende evenmin valt onder de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Zoals reeds werd opgemerkt, is verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan op de stukken die verzoekster heeft voorgelegd om het huiselijk geweld door haar echtgenoot aan te tonen. Hij hield rekening met de volgende door verzoekster voorgelegde stukken:

- het attest van klachtneerlegging met verhoor op 2 december 2022 van de politie;
- het attest van verblijf in een vluchthuis in Mechelen van 25 november 2022 tot en met 10 februari 2023;
- het attest van verblijf bij de vzw Open Deur van 10 februari 2023 tot 4 april 2023;
- de ongedateerde foto's met verwondingen op hals en aangezicht;
- de begeleidende brief van haar advocaat van 14 juli 2023, waarin wordt uitgelegd dat zij op 18 november 2022 de gezinswoning verliet na meer dan een jaar opzettelijke slagen en verwondingen van haar echtgenoot te hebben ondergaan en dat zij vervolgens van 25 november 2022 tot en met 10 februari 2023 verbleef in een vluchthuis in Mechelen en van deze laatste datum tot 4 april 2023 in een vluchthuis in Brussel.

Verweerder oordeelde dat deze stukken onvoldoende bewijs zijn van het ingeroepen intra-familiale geweld.

Hij wees er zo allereerst op dat de klacht bij de politie eenzijdige verklaringen van verzoekster zijn en dat deze verder niet worden gestaafd aan de hand van enig attest uitgaande van een objectieve derde zoals een arts, een psycholoog, een politiebeambte, een maatschappelijk werker, ... Hij merkte op dat verzoekster weliswaar stelt gedurende één jaar meermaals door haar echtgenoot te zijn geslagen en bedreigd met de dood, maar deze verklaringen op geen enkele wijze kunnen worden geverifieerd.

Niettegenstaande verzoeksters verklaring tegenover de politie dat haar echtgenoot alle foto's van haar verwondingen op haar gsm zou hebben verwijderd, stelde verweerder vast dat verzoekster intussen alsnog een viertal foto's van (dezelfde) verwondingen aan de hals en het aangezicht van een vrouw voorlegt. Hij stelde echter vast dat de foto's niet zijn voorzien van een datum en het onmogelijk is om te achterhalen wie de persoon is die op de foto's staat. Hij merkte op dat evenmin een stuk voorligt van een arts die de afgebeelde verwondingen kan linken aan verzoekster en het door haar ingeroepen geweld door haar echtgenoot.

Nog oordeelde verweerder dat het enkele feit dat verzoekster verbleef in twee vluchthuizen niet kan volstaan om het beweerdte partnergeweld te staven. Hij merkte op dat enkel is geweten dat zij er heeft gebleven maar niet wat de context was van haar verblijf. Hij stelde dat het perfect mogelijk is dat haar verblijf in deze huizen

enkel een preventieve maatregel was op basis van haar eenzijdige verklaringen slachtoffer te zijn van partnergeweld of omdat ze de gezinswoning had moeten verlaten en geen andere verblijfplaats had. Nog merkte hij op dat verzoekster aangeeft de gezinswoning te hebben verlaten op 18 november 2022 en zij zich pas op 25 november 2022 aanmeldde bij het vluchthuis van het CAW van Mechelen. Hij wees erop dat geen informatie is gekend over waar verzoekster heeft verbleven tussen 18 november 2022 en 25 november 2022. Hij stelde dat verzoekster vervolgens nog een week wachtte alvorens ze naar de politie ging. Hij benadrukte andermaal dat verzoeksters verklaringen inzake huiselijk geweld door haar intussen ex-echtgenoot op geen enkele wijze met meer objectieve bewijzen worden gestaafd. Zo stelde hij dat ook niet blijkt dat verzoekster wordt opgevolgd door een psycholoog of op een of andere wijze zou worden begeleid om de voorgehouden trauma's te verwerken.

Verweerder stelde op basis van de bij hem voorliggende stukken vast dat de beide ex-echtgenoten elkaar beschuldigden van ontrouw en de ex-echtgenoot melding maakte van een schijnhuwelijk en aangaf dat verzoekster hem niet steunde tijdens zijn zware ziekte waaraan hij intussen is overleden. Hij merkte op dat duidelijk naar voor komt dat de echtgenoten niet langer op dezelfde golfengete zaten en dat het echtscheidingsvonnis alleszins ook geen melding maakt van feiten van intra-familiaal geweld.

Verzoekster houdt vol dat zij tijdens haar huwelijk slachtoffer is geworden van geweld door haar echtgenoot. Zij betoogt dat zij in de nacht van 18 op 19 november 2022 de gezinswoning diende te verlaten onder begeleiding van de politiediensten en zij op dat ogenblik reeds langer dan een jaar slagen en verwondingen van haar echtgenoot had moeten ondergaan waarbij deze haar ook onder druk zette om niet naar de politie te stappen. Hiervoor verwijst zij naar haar klacht bij de politie van 2 december 2022. Zij betoogt dat zij, nadat zij de gezinswoning met bijstand van de politie had verlaten, onmiddellijk naar de crisisopvang van het CAW werd gebracht, waar zij verbleef van 19 november 2022 tot en met 25 november 2022. Zij stelt vervolgens van 25 november 2022 tot en met 10 februari 2023 in een vluchthuis in Mechelen en van 11 februari 2023 tot 4 april 2023 in een vluchthuis in Brussel te hebben verbleven. Zij betoogt aldus wel degelijk sinds het verlaten van de gezinswoning steeds in de crisisopvang en in vluchthuizen te hebben verbleven. Zij stelt vervolgens op aanraden van en onder begeleiding van het CAW op 2 december 2022 aangifte te hebben gedaan bij de politie en wijst op de voorgelegde foto's met verwondingen in de hals. Volgens haar stelt verweerder onterecht dat niet blijkt dat deze foto's op haar betrekking hebben. Zij merkt op dat ingevolge het overlijden van haar ex-echtgenoot op 31 juli 2023 haar klacht bij de politie niet verder zal worden onderzocht en haar akkoord met de echtscheiding ook niets afdoet aan het geweld dat zij heeft ondergaan.

De Raad houdt er rekening mee dat een huwelijkspartner van een Belgische of Europese onderdaan die nog maar relatief recent in België verblijft en hier niet altijd een eigen netwerk heeft, en van wie het verblijfsrecht afhankelijk is van de vervoegde persoon in België, zich in een kwetsbare situatie kan bevinden. Niettegenstaande dit gegeven acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de bestreden beslissing het standpunt inneemt dat de enkele gegevens van klachtneerlegging bij de politie, zonder dat de afgelegde verklaringen verder kunnen worden geverifieerd aan de hand van meer objectieve bewijzen zoals vaststellingen door objectieve derden zoals politie, artsen en hulpverleners, en van een verblijf in een vluchthuis onvoldoende bewijs vormen dat verzoekster tijdens haar huwelijk slachtoffer werd van huiselijk geweld. Het is noch incorrect noch kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat verzoeksters klacht bij de politie op 2 december 2022 louter haar eigen verklaringen betreft en evenmin dat een verblijf in een vluchthuis zonder dat de voorgelegde attesten dit verder in hun context plaatsen ook een louter preventieve maatregel kan zijn, enkel op basis van haar eenzijdige verklaringen, of hiertoe louter werd overgegaan omdat verzoekster op dat ogenblik nergens anders naar toe kon gaan. Verzoekster betwist niet dat zij geen stukken van politie, artsen en/of hulpverleners kan voorleggen die haar verklaringen kunnen ondersteunen en evenmin dat de door haar voorgelegde attesten van verblijf in een vluchthuis geen enkele verdere informatie of duiding van de context vermelden. Verweerder stelde verder correct vast dat ook in het echtscheidingsvonnis geen enkele aanwijzing kan worden gevonden dat verzoekster slachtoffer zou zijn geweest van huiselijk geweld.

De Raad kan er ook niet omheen dat verzoeksters verklaringen ongerijmdheden bevatten en zij hieromtrent geen enkele opheldering brengt.

Zo verklaarde verzoekster via haar advocaat in het schrijven van 14 juli 2023 dat zij op 18 november 2022 de woning had verlaten na meer dan een jaar opzettelijke slagen en verwondingen te hebben ondergaan van haar echtgenoot. Zij stelde op 2 december 2022 klacht te hebben ingediend bij de politie en voegde enkele foto's van verwondingen. Verder wees zij er in dit schrijven op dat zij van 25 november 2022 tot en met 10 februari 2023 verbleef in een vluchthuis in Mechelen en dat zij vervolgens tot 4 april 2023 verbleef in een vluchthuis in Brussel.

Uit het voorgelegde attest van klachtneerlegging bij de politie van Mechelen op 2 december 2022 blijkt verder dat verzoekster verklaarde dat zij slachtoffer was van opzettelijke slagen en verwondingen door haar man die een aanvang namen op 1 november 2021 en voortduurden tot 25 november 2022. Zij verklaarde dat zij

“afgelopen vrijdag”, dit is 25 november 2022, de situatie niet langer aankon en naar de politie van Willebroek is gegaan. Zij stelde dat zij foto's had van haar verwondingen op haar gsm, maar deze allemaal door haar echtgenoot werden verwijderd.

Thans stelt verzoekster dat zij in de nacht van 18 op 19 november 2022 de gezinswoning diende te verlaten onder begeleiding van de politiediensten. Zij betoogt dat zij, nadat zij de gezinswoning met bijstand van de politie had verlaten, onmiddellijk naar de crisisopvang van het CAW werd gebracht, waar zij verbleef van 19 november 2022 tot en met 25 november 2022. Zij stelt vervolgens van 25 november 2022 tot en met 10 februari 2023 in een vluchthuis in Mechelen en van 11 februari 2023 tot 4 april 2023 in een vluchthuis in Brussel te hebben verbleven.

Het is eigenaardig dat verzoeker in haar klacht bij de politie op 2 december 2022 aangaf dat zij pas op 25 november 2022 wegging bij haar echtgenoot en naar de politie van Willebroek zou zijn gestapt, terwijl zij thans voorhoudt dat zij reeds in de nacht van 18 op 19 november 2022 de gezinswoning diende te verlaten onder begeleiding van de politiediensten en sindsdien steeds in een vluchthuis zou hebben verbleven. Indien zij daadwerkelijk in de nacht van 18 op 19 november 2022 reeds onder begeleiding van de politiediensten de gezinswoning diende te verlaten kan echter in redelijkheid van verzoekster wordt verwacht dat zij én hiervan een begin van bewijs zou moeten kunnen voorleggen én dat zij hiernaar reeds zou hebben verwezen in haar klacht bij de politie op 2 december 2022. Op deze laatste datum verwees verzoekster echter niet naar de thans ingeroepen gebeurtenissen in de nacht van 18 op 19 november 2022. De Raad merkt in dit verband trouwens nog op dat in het begeleidende schrijven van 14 juli 2023 van verzoeksters advocaat zoals dit werd voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing zelfs geen melding werd gemaakt van een verblijf in een vluchthuis van 19 november 2022 tot en met 25 november 2022, laat staan dat hiervan een bewijs werd voorgelegd. Inzake het thans door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 7 dat een attest van het CAW betreft inzake een verblijf in een vluchthuis van 19 november 2022 tot en met 25 november 2022 merkt de Raad nog op dat enerzijds dit een nieuw stuk is dat niet reeds voorlag bij het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing en niet dienstig voor het eerst in de huidige procedure kan worden voorgelegd en anderzijds, en ten overvloede, verweerder inzake dit stuk in zijn nota met opmerkingen volledig terecht opmerkt dat het stuk niet goed is doorgedrukt en hierop geen of alleszins geen duidelijke handtekening kan worden gezien. Aan een dergelijk stuk kan geen bewijswaarde worden toegekend, des te meer nu verzoekster in haar eerdere brief niet reeds sprak van een verblijf in een vluchthuis in deze periode en het onduidelijk is hoe dit in overeenstemming is te brengen met bepaalde overige verklaringen van verzoekster. De Raad herhaalt ook andermaal dat verzoekster weinig tot geen moeite doet om de nodige opheldering te brengen.

Zoals verweerder ook reeds opmerkte, is het verder opmerkelijk dat verzoekster eerst aan de politie verklaarde geen enkele foto van verwondingen te kunnen voorleggen omdat haar echtgenoot alle foto's hiervan op haar gsm had verwijderd en zij vervolgens alsnog enkele screenshots van een gsm met daarop foto's van verwondingen in de hals afkomstig van *'Google Foto's'* voorlegde. Verzoekster duidt op geen enkele wijze hoe zij alsnog aan foto's zou zijn gekomen. Het is ook niet mogelijk om na te gaan wiens gsm het betreft. Daarenboven heeft verweerder ter zake correct vastgesteld dat op geen enkele wijze de datum van de foto's kan worden nagegaan en dat ook de persoon die op de foto's staat afgebeeld niet kan worden geïdentificeerd. Gelet op deze vaststellen en het – eveneens correcte – motief dat evenmin een stuk van een arts voorligt dat toelaat de afgebeelde verwondingen te linken aan het ingeroepen geweld, heeft verweerder noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk gehandeld waar hij vaststelde dat deze foto's niet worden weerhouden als bewijs dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld tijdens haar huwelijk. Het loutere betoog van verzoekster dat volgens haar onterecht werd gesteld dat deze foto's niet op haar betrekking hebben, is niet van aard dit anders te beoordelen.

Ook verzoeksters verdere betoog dat ingevolge het overlijden van haar ex-echtgenoot op 31 juli 2023 haar klacht bij de politie niet verder zal worden onderzocht en dat zij tijdens de ziekte van haar man wel degelijk voor hem zou hebben gezorgd, vermag geen afbreuk te doen aan de gedegen motieven in de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in is geslaagd om aannemelijk te maken dat zij tijdens haar huwelijk slachtoffer was van huiselijk geweld. De in dit verband in huidige procedure voorgelegde stukken lager ook niet voor bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Louter ten overvloede merkt de Raad verder nog op dat het door verzoekster voor het eerst in huidige procedure voorgelegde attest van Wijkgezondheidscentrum Wel en Wee dat zij sinds december 2022 regelmatig op consultatie komt bij de artsen en psychologen van het centrum niets zegt over haar precieze klachten en evenmin toelaat een concreet verband te leggen met haar verklaringen dat zij slachtoffer was van geweld tijdens haar huwelijk.

De Raad besluit dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder bij zijn beoordeling dat zij onvoldoende heeft bewezen slachtoffer te zijn van huiselijk geweld tijdens haar huwelijk is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.10. Verzoekster geeft daarnaast aan de verdere beoordeling in de bestreden beslissing te betwisten aan de hand waarvan verweerder, in navolging van het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, vaststelde dat niet blijkt dat de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België of nog de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Meer concreet betoogt verzoekster dat verweerder onvoldoende rekening hield met de mate van haar integratie in België en het gebrek aan banden met haar land van herkomst.

Verweerder stelde vast dat de duur van het verblijf in België van ongeveer twee jaar relatief kort is, des te meer gezien haar leeftijd van 33 jaar, en dus een beëindiging van het verblijf niet verhindert. Nog zag hij geen leeftijdsgebonden probleem of enig medisch bezwaar dat het beëindigen van verzoeksters verblijfsrecht in de weg zou staan. Hij merkte op dat niet blijkt dat verzoekster door een arts of psycho-loog in België wordt opgevolgd ter behandeling van de gevolgen van het beweerde partnergeweld en zij fit genoeg blijkt te zijn om te werken. Verzoekster gaat niet concreet in op deze beoordeling. In zoverre zij thans nog een stuk aanbrengt waaruit blijkt dat zij in België wordt opgevolgd in een wijkgezondheids-centrum, betreft het een stuk dat pas voor het eerst in de procedure voor de Raad wordt aangebracht en om deze reden niet dienstig kan worden voorgelegd. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt hieruit ook niet dat zij specifiek in behandeling is omwille van de gevolgen van partnergeweld.

Wat de economische situatie en de elementen van sociale en culturele integratie in België betreft, hield verweerder rekening met verzoeksters verklaring dat zij sinds het verlaten van de gezinswoning werk heeft gemaakt van haar integratie en meer concreet met de gegevens dat zij intussen werkt als huishoudhulp met dienstencheques en dit haar toelaat zelfstandig een woning te huren. Hij benadrukte echter dat verzoekster nog niet zeer lang aan het werk is, met name sinds 13 maart 2023, en dat zij hiervoor een beroep diende te doen op financiële steun van het OCMW. Nog wees hij er op dat verzoekster geen leidinggevende functie heeft en haar inkomen uit werk relatief beperkt is. Verder hield hij er rekening mee dat verzoekster het inburgeringstraject heeft aangevat en zich inschreef voor Nederlandse taallessen. Hij wees er echter op dat niet blijkt dat ze deze lessen ook succesvol heeft afgerond. Nog wees hij op het verplicht karakter van een inburgeringstraject en het gegeven dat het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven. Hij benadrukte ook dat verzoekster pas anderhalf jaar na haar aankomst in België werk heeft gemaakt van haar integratie in België en zij tot maart 2023 afhankelijk was van het OCMW. Hij merkte op dat verzoekster andermaal niet met objectief verifieerbare elementen kon staven dat haar ex-echtgenoot haar zou hebben belet eerder werk te maken van haar integratie.

Verzoekster herhaalt in eerste instantie haar betoog zoals dit reeds werd aangebracht in het schrijven van haar advocaat van 14 juli 2023, met name dat zij zich sinds het verlaten van de gezinswoning in november 2023 enorm heeft ingezet om te voorzien in haar eigen bestaansmiddelen en dit maakte dat zij enkel van 19 november 2022 tot en met maart 2023 een leefloon genoot van het OCWM en zij sinds 13 maart 2023 steeds heeft gewerkt als huishoudhulp en dit sinds 11 april 2023 zelfs met een contract voor onbepaalde duur. Zij herhaalt nog dat zij intussen op zelfstandige basis een huis huurt in België, dat zij in orde is met de ziekteverzekering en dat zij zich inschreef voor Nederlandse lessen en voor de lessen maatschappelijke oriëntatie. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, blijkt uit voormelde bespreking echter zeer duidelijk dat verweerder met deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voor het overige benadrukt verzoekster dat hoewel zij het Nederlands nog niet machtig was zij toch onmiddellijk werk heeft gezocht en zij ook op korte termijn werk heeft gevonden. Hieraan wordt volgens haar geen afbreuk gedaan doordat het geen leidinggevende functie betreft en haar inkomen relatief beperkt is. Zij geeft aan met haar inkomen zelfstandig te kunnen wonen en te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud. Hiermee toont zij echter nog niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de nog relatief recente tewerk-stelling van verzoekster in België onvoldoende reden is opdat zij op zelfstandige basis het verblijfsrecht moet kunnen behouden, rekening houdend ook met het gegeven dat het geen leidinggevende functie betreft. De Raad benadrukt ter zake ook de zeer ruime discretionaire bevoegdheid voor het bestuur bij de toetsing van de elementen van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat de stukken die verzoekster in het kader van het horen heeft voorgelegd er niet of onvoldoende op wijzen dat de in België opgebouwde economische belangen dermate sterk zijn dat deze zich ertegen zouden verzetten dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd en hieruit evenmin kan blijken dat zij reeds hechte en duurzame sociale of culturele banden met België heeft opgebouwd die zich verzetten tegen de beëindiging van haar verblijfsrecht. Verzoekster doet ook geen enkele poging om aan te tonen dat zij een gelijkaardig werk niet evenzeer in haar land van herkomst zou kunnen uitoefenen.

In zoverre verzoekster thans betoogt dat zij intussen is geslaagd voor Nederlands tweede taal – richtgraad 1 en een hoger niveau mag aanvatten, dat zij ook slaagde voor de lessen maatschappelijke oriëntatie en dat zij in februari 2024 als vrijwilliger aan de slag ging bij het Zorgbedrijf Rivierenland en verwijst naar verschillende

getuigenverklaringen van mensen uit haar omgeving, kan de Raad enkel vaststellen dat dit stukken en gegevens betreft waarvan niet blijkt dat verzoekster deze reeds voorlegde aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de huidige procedure worden aangebracht.

Verzoekster herhaalt verder dat zij tijdens haar huwelijk niet de mogelijkheid had om zich te integreren en dit niet in rekening is gebracht. Aldus komt zij andermaal niet verder dan het herhalen van haar standpunt zoals zij dit reeds had geuit in het schrijven van haar advocaat van 14 juli 2023, zonder concreet aan te tonen dat de beoordeling ter zake van het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verweerder heeft verder op zich ook niet betwist dat verzoekster sinds november 2022 alsnog concrete inspanningen leverde om zich te integreren en op eigen benen te staan, maar wel geoordeeld dat dit onvoldoende is om op zelfstandige basis het verblijfsrecht te behouden. Met haar betoog toont zij andermaal niet aan dat haar economische situatie en haar sociale en culturele integratie van die aard zijn dat deze verhinderen dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd.

Inzake de gezinssituatie stelde verweerder nog vast dat verzoekster stelt geen familie of kinderen te hebben in België. Verzoekster betwist deze motivering niet.

Verweerder merkte ten slotte op dat in redelijkheid kan worden gesteld dat verzoekster nog voeling moet hebben met haar land van herkomst en met de taal, cultuur en de lokale gebruiken aldaar, nu zij nog maar relatief recent in België is en zij verder was gehuwd met een Duitse man van Marokkaanse origine. Hij wees er ook op dat verzoekster in dit verband zelf geen (concrete) elementen naar voor bracht inzake haar banden met het land van herkomst, of het gebrek hieraan, die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. Verzoekster beperkt er zich toe op volstrekt ongestaafde wijze te beweren dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst en zij er niet werkte en geen eigendommen had. Bovendien blijkt niet dat zij hiervan reeds melding maakte tijdens het horen voor het nemen van de bestreden beslissing. Van iemand die ruim 30 jaar heeft verbleven in haar land van herkomst mag minstens worden verwacht dat zij zich ter zake niet beperkt tot dergelijke zeer algemene en louter ongestaafde beweringen. Verzoekster slaagt er met dit betoog niet in om de voormelde motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen of te weerleggen.

2.11. In het licht van de voorgaande vaststellingen toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.12. Verzoekster toont met haar betoog ook geen schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas dan regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regels die zijn vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Zij toont niet dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.13. In zoverre verzoekster ten slotte een schending aanvoert van artikel 44ter van de Vreemdelingen-wet dringt de vaststelling zich op dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop deze wetsbepaling door het nemen van de bestreden beslissing is miskend. De bestreden beslissing betreft trouwens geen bevel om het grondgebied te verlaten en gaat hiermee ook niet gepaard. Om deze reden is verzoeksters betoog dat bij de afgifte een bevel om het grondgebied te verlaten een evenredigheidstoets moet plaatsvinden ook niet dienstig. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------